

ایران

روایت یک ستاد ملی

برای بازخوانی سیره نبوی

۱۵۰۰ سال با پیامبر رحمت

از تثبیت یک مناسبت جهانی تا شکل گیری

نقشه‌راهی ملی و بین‌المللی برای معرفی پیامبر اکرم (ص)

همراه با برآوردهای مالی، برای بررسی و پیگیری به سازمان برنامه و بودجه ارسال شده است.

هنر و رسانه: زبان فراگیر معرفی پیامبر رحمت

یکی از برجسته‌ترین عرصه‌های فعالیت ستاد، حوزه هنر و رسانه است؛ زیرا پیامبر رحمت (ص) باید با زبان امروز، در قالبی اثرگذار و متناسب با ذائقه نسل جدید معرفی شود. طراحی و انتشار هویت بصری و پوستر ملی میلاد پیامبر (ص)، شامل طراحی لوگو، پوستر، اکران شهری، انتشار در روزنامه‌ها و پایگاه‌های خبری و رونمایی از تمپر اختصاصی این مناسبت گرامی از اولین اقدامات در این مسیر بوده است. تولید ناهنگ «رسول شوق»، ساخت سمفونی «پیامبر رحمت»، تولید تیزرهای فرهنگی و برنامه‌های تلویزیونی ویژه میلاد رسول اکرم (ص)، بخشی از تلاش‌ها برای تبدیل پیام نبوی به تجربه‌ای هنری و رسانه‌ای است. در همین چارچوب، ۱۰ تیزر تبلیغاتی ملی، یک ناهنگ ملکی و یک قطعه اختصاصی موسیقی با محوریت نبی مکرم اسلام (ص) تولید شده و ۲۴ قسمت برنامه تلویزیونی استانی نیز بر رویادهای و پویش «امت احمد (ص)» تمرکز یافته است. برگزاری جشن‌های «رحمة للعالمین»، «ایران عزیز»، «دفن‌وزان» و «پیامبر رحمت» در تهران و استان‌های مختلف، از دیگر جلوه‌های مردمی این حرکت بوده است. بر اساس گزارش‌ها، ۶۹ جشن وحدت، میلاد پیامبر، جشنواره، جنگ شادی و جشن مردمی در ۲۴ استان برگزار شده و ۱۵ برنامه موسیقی، شامل دفن‌وازی، موسیقی محلی و منقبت‌خوانی، در ۱۵ استان به اجرا درآمده است. در عرصه نمایش نیز ۷۳ اجرای خیابانی، صحنه‌ای، کودک، مذهبی و مناسبتی در ۲۴ استان برگزار شده است. دو نمایشگاه هنری شامل نقاشی، خوشنویسی و آثار تجسمی در دو استان برپا شده و ۲۶ کارگاه در زمینه‌هایی چون قصه‌گویی، خوشنویسی، نقاشی، نقالی، سواد رسانه‌ای و هنرهای مختلف برگزار شده است.

«امت احمد»؛ جشن مردمی وحدت و همدلی
برنامه‌های مردمی ستاد تنها به تولید آثار و برگزاری جشن محدود نشده است. پویش «امت احمد (ص)» کوشیده است میلاد پیامبر را به فرصتی برای تقویت پیوندهای اجتماعی و مذهبی تبدیل کند. برگزاری ۱۵ جشن متمرکز استانی و ۱۶۳۰ جشن شهرستانی «امت احمد (ص)» در سراسر کشور، یکی از مهم‌ترین نموده‌های این رویکرد است. برگزاری ۲۴ مسابقه فرهنگی و هنری با موضوع پیامبر (ص)، ۱۴ اردوی آموزشی و فرهنگی ویژه دانش‌آموزان و نخبگان جوان، یادواره شهدا و ۵۷ آیین تجلیل از علما و خانواده‌های شهدای اهل سنت، در زمره فعالیت‌هایی است که پیوند میان سیره نبوی، هویت ملی و انسجام اجتماعی را تقویت می‌کند. اعزام ۱۰۰ مبلغ شیعه و اهل سنت به استان‌ها و مناطق مختلف کشور برای دعوت به وحدت و همبستگی اسلامی، برگزاری ۱۱ یادواره خانوادگی وحدت و اعزام هفت کاروان شادی سیار به مناطق محروم نیز از دیگر برنامه‌های اجرا شده در این حوزه است. این اقدامات نشان می‌دهد ستاد، وحدت را نه در سطح شعار، بلکه در قالب حضور مشترک مردم، علما، جوانان و گروه‌های اجتماعی پیگیری می‌کند.

● ادامه در صفحه ۱۴

طراحی کرده است؛ کارگروه‌هایی که هر یک بخشی از ظرفیت دستگاه‌های کشور را در خدمت معرفی سیره نبوی قرار می‌دهند.

کارگروه دیپلماسی و ارتباطات اسلامی: با مسئولیت وزارت امور خارجه و دبیری سازمان فرهنگ و ارتباطات اسلامی، مأموریت دارد ارتباط با کشورهای اسلامی، نهاد‌های دینی، مراکز فرهنگی و نمایندگی‌های جمهوری اسلامی ایران در خارج از کشور را سامان دهد.

کارگروه علمی و پژوهشی: با مسئولیت وزارت علوم، تحقیقات و فناوری و دبیری دفتر تبلیغات اسلامی حوزه علمیه قم، بر نشست‌های علمی، حمایت از پژوهش‌ها، پایان‌نامه‌ها، آثار دانشگاهی و گفتمان نخبگانی تمرکز دارد.

کارگروه تبلیغ و ترویج: با مسئولیت شورای هماهنگی تبلیغات اسلامی و دبیری سازمان تبلیغات اسلامی، مسئولیت گسترش برنامه‌های مردمی، مذهبی و ترویجی را بر عهده دارد.

کارگروه اجتماعی: با مسئولیت معاونت امور زنان و خانواده ریاست جمهوری و دبیری وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی، به پیوند سیره نبوی با خانواده، همدلی اجتماعی، خدمات عمومی و انسجام ملی توجه دارد.

کارگروه هنری و رسانه‌ای: با مسئولیت وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و دبیری سازمان صدا و سیما، مأمور تولید آثار هنری، رسانه‌ای، سینمایی، نمایشی و دیجیتال است.

در کنار این کارگروه‌ها، دبیرخانه ستاد نیز به‌عنوان محور هماهنگی و پیگیری، برنامه‌ها و فعالیت‌های مستقلی را در دستور کار قرار داده است. برنامه‌های دستگاه‌ها پس از دریافت، در نشست‌های کارشناسی و جلسات دبیران کارگروه‌ها بررسی شد و در نهایت، ۲۰۳ برنامه برای کارگروه‌ها و ۲۱ برنامه و فعالیت برای دبیرخانه ستاد پیش‌بینی شد. این جسم از برنامه‌ریزی نشان می‌دهد که ستاد، بزرگداشت ۱۵۰۰ سالگی میلاد پیامبر (ص) را رویدادی یک‌روزه یا محدود به هفته وحدت نمی‌داند؛ بلکه آن را یک افق یک‌ساله برای تولید جریان فرهنگی و اجتماعی می‌بیند.

از بودجه تا اجرا
تلاش برای استفاده از همه ظرفیت‌ها
جلساتی با سازمان برنامه و بودجه برگزار شد تا برنامه‌های کارگروه‌ها در یک بازه زمانی یک ساله بررسی و برای تأمین اعتبار آنها برنامه‌ریزی شود. بر اساس پیگیری‌های انجام شده و با تأکید معاون اول رئیس‌جمهور، مقرر شد اعتباری برای برنامه‌های کارگروه‌ها و دبیرخانه در اختیار ستاد قرار گیرد. اما رویکرد ستاد صرفاً متکی به بودجه اختصاصی نبوده است. با توجه به محدودیت‌های مالی کشور، استفاده از ظرفیت‌های جاری قوه مجریه، نهادهای فرهنگی، مراکز علمی، رسانه‌ها، مساجد، مدارس، دانشگاه‌ها و تشکلات‌های مردمی نیز در دستور کار قرار گرفته است.

برخی برنامه‌ها به دلایلی از جمله جنگ رمضان، جنگ ۱۲ روزه و پیامدهای آن، همچنین محدودیت و تأخیر در تخصیص اعتبارات، با دشواری‌هایی در اجرا روبه‌رو شدند. با این‌همه، گزارش اقدامات سال ۱۴۰۴ و برنامه‌های در دست اقدام سال ۱۴۰۵،

فرهنگ و ارشاد اسلامی مطرح شد. این پیشنهاد با موافقت رئیس‌جمهوری همراه شد و پس از ارجاع به معاون اول رئیس‌جمهور، در هیأت وزیران به تصویب رسید. در جلسه ۲۲ تیر ۱۴۰۴، تشکیل این ستاد با ریاست معاون اول رئیس‌جمهور و با حضور شماری از اعضای هیأت دولت، شخصیت‌های حقوقی ملی و پنج نفر از نخبگان اهل سنت تصویب شد؛ ترکیبی که خود، بیانگر توجه ستاد به مسأله وحدت اسلامی، بهره‌گیری از ظرفیت‌های ملی و حضور فعال همه مذاهب اسلامی در این رویداد است. نخستین جلسه ستاد به ریاست دکتر محمدرضا عارف، معاون اول رئیس‌جمهور، برگزار شد. شرح وظایف ستاد نیز در جلسه پنجم مرداد ۱۴۰۴ تصویب و در ۲۶ مرداد همان سال به تأیید رئیس‌جمهوری رسید. دبیری ستاد بر عهده وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی قرار گرفت و دبیرخانه ستاد نیز در وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی تشکیل شد تا هماهنگی میان دستگاه‌ها، پیگیری برنامه‌ها و رصد اجرای مصوبات را بر عهده گیرد.

تشکیل این ستاد از یک ضرورت روشن برآمده است: مناسبت هزار و پانصدمین سال میلاد پیامبر (ص)، ظرفیتی استثنایی برای بازنامی چهره حقیقی اسلام و پیامبر اسلام در جهان امروز است؛ جهانی که بیش از هر زمان به اخلاق، صلح، مدارا، گفت‌وگو، عدالت و کرامت انسانی نیاز دارد. این ستاد بنا دارد سیره پیامبر اکرم (ص) را نه صرفاً در قالب موضوعی تاریخی، بلکه به‌عنوان الگویی زنده برای مسائل انسان معاصر عرضه کند.

اهداف: از انسجام ملی تا گفت‌وگوی جهانی
فعالیت‌های ستاد بر چند هدف و راهبردهای اصلی استوار شده است. اولین هدف، تولید پژوهش‌های نوآمد و تبیین ویژگی‌های والای شخصیت و معارف نبوی برای نسل امروز، در داخل و خارج از کشور و با استفاده از زبان‌ها و قالب‌های نوین است. تحکیم انسجام ملی و وحدت اسلامی با محوریت سیره پیامبر رحمت (ص)، از دیگر اهداف اساسی ستاد است. در کشوری که اقوام، مذاهب و فرهنگ‌های متنوع در کنار یکدیگر زندگی می‌کنند، سیره نبوی می‌تواند نقطه مشترک و پیونددهنده‌ای برای تقویت همدلی اجتماعی باشد. توجه به ظرفیت اهل سنت و نخبگان مناطق مختلف کشور نیز در همین چارچوب معنا پیدا می‌کند. ستاد همچنین تولید و ترویج محتوای فرهنگی، رسانه‌ای و هنری در تراز جهانی را دنبال می‌کند تا معارف پیامبر اکرم (ص) به زبان قابل‌فهم مخاطبان بین‌المللی معرفی شود. محوریت‌بخشی به شخصیت رسول خدا (ص) در تقویت امت اسلامی، گسترش تعامل میان مسلمانان جهان، گفت‌وگو با پیروان دیگر ادیان و برگزاری برنامه‌های علمی، فرهنگی، هنری و رسانه‌ای در داخل و خارج از کشور، دیگر اضلاع این نقشه‌راه را تشکیل می‌دهد.

تقسیم کار ملی
پنج کارگروه برای یک مأموریت بزرگ

برای آنکه بزرگداشت این رویداد به مجموعه‌ای پراکنده از برنامه‌ها تبدیل نشود، ستاد ساختار اجرایی خود را در قالب پنج کارگروه تخصصی

هزار و پانصد سال از طلوع خورشیدی می‌گذرد که نه‌تنها تاریخ عربستان، بلکه مسیر تاریخ انسان را دگرگون کرد؛ خورشیدی که پیامش رحمت، کرامت، عدالت، عقلانیت، گفت‌وگو و همزیستی بود. سال ۱۴۴۷ هجری قمری، بر پایه محاسبات تاریخی و تقویم قمری، مقارن با هزار و پانصدمین سال ولادت حضرت محمد مصطفی (ص)، پیامبر رحمت و خاتم پیامبران است؛ مناسبتی کم‌نظیر که ظرفیتی فراتر از یک آیین تقویمی یا یک هفته بزرگداشت دارد. برای امت اسلامی، این رویداد فرصتی است تا با دیگر شخصیت‌ها، منش، اخلاق و میراث تمدن‌ساز رسول اکرم (ص) تأمل کند؛ تعهد خود را نسبت به زندگی در پرتو سیره نبوی بازخواند و زبان تازوی برای معرفی پیامبر مهربانی به نسل امروز و مخاطبان جهان بیابد. در چنین افقی، «ستاد بزرگداشت هزار و پانصدمین سال ولادت پیامبر رحمت (ص)» شکل گرفت؛ ستادی که مأموریت خود را از برگزاری مراسم مناسبتی فراتر برده و در پی آن است که جریان فرهنگی، علمی، هنری، اجتماعی و رسانه‌ای گسترده‌ای را با محوریت شخصیت پیامبر اسلام سامان دهد.

یک مناسبت مورد تأیید جهان اسلام

پیش از شکل‌گیری سازوکار ملی بزرگداشت این رویداد، اول باید جایگاه تقویمی آن با پشتوانه‌ای معتبر در جهان اسلام روشن می‌شد. از همین رو، استفساری رسمی از «مجمع بین‌المللی فقه اسلامی» مستقر در جده انجام گرفت. این نهاد فقهی، پس از بررسی محاسبات تاریخی و تقویم هجری قمری، اعلام کرد که سال ۱۴۴۷ هجری قمری، مصادف با هزار و پانصدمین سال ولادت حضرت محمد است.

بر اساس اعلام این مجمع، این مناسبت در روزهای ۱۱ یا ۱۲ ربیع‌الاول ۱۴۴۷ هجری قمری، برابر با ۳ یا ۴ سپتامبر ۲۰۲۵ میلادی، قرار می‌گیرد. این تأیید، زمینه‌ای مهم برای طرح موضوع در سطح نهادهای بین‌المللی اسلامی فراهم کرد. در گام بعدی، موضوع با پیگیری وزارت امور خارجه جمهوری اسلامی ایران در سازمان همکاری اسلامی مطرح شد. قطعنامه پیشنهادی جمهوری اسلامی ایران درباره گرامیداشت هزار و پانصدمین سالگرد ولادت پیامبر اکرم (ص)، در نشست شورای وزیران امور خارجه کشورهای عضو سازمان همکاری اسلامی که در روزهای ۳۱ خرداد و اول تیر ۱۴۰۴ در استانبول برگزار شد، با اجماع به تصویب رسید. این قطعنامه، سال ۱۴۴۷ هجری قمری (مصادف با ۱۴۰۴ تا ۱۴۰۵ شمسی) را سال بزرگداشت هزار و پانصدمین سال میلاد پیامبر اکرم (ص) معرفی کرد و بر انجام فعالیت‌های ملی و بین‌المللی برای تکریم شخصیت والای رسول خدا (ص)، تبیین آموزه‌های ایشان و معرفی میراث گران‌بهای نبوی تأکید داشت. از این منظر، بزرگداشت ۱۵۰۰ سالگی میلاد پیامبر، تنها یک برنامه داخلی نیست؛ بلکه نقطه‌ای برای هم‌افزایی کشورهای اسلامی، پیوند میان مذاهب و گفت‌وگو با پیروان ادیان دیگر به شمار می‌آید.

چرا ستاد بزرگداشت تشکیل شد؟

پیشنهاد تشکیل ستاد بزرگداشت هزار و پانصدمین سال ولادت پیامبر رحمت (ص) از سوی وزارت

آن سوی پانزده قرن
مسیر حضرت محمد (ص)
راه بازگشت از جهان گسسته

محسن جوادی
جانشین دبیر ستاد
هزار و پانصدمین
سال تولد پیامبر
رحمت صلی الله
علیه و آله

پانزده قرن از میلاد پیامبری می‌گذرد که آمدنش را نمی‌توان تنها در گردش تقویم‌ها یا به‌مثابه واقعه‌ای در گذشته محصور کرد؛ زیرا میلاد ایشان، تولد یک امکان بود؛ امکان آنکه انسان از حصار تنگ قبیله، از اسارت خون و خاک و بت، از فرمانروایی زور و عادت و از پراکندگی بی‌معنای خویش بیرون آید و به افقی برسد که در آن کرامت، عدالت و معنویت، نه واژه‌هایی برای خطابه که ارکان زندگی جمعی باشند. از همین رو، رسالت ایشان را نمی‌توان در مجموعه‌ای از مناسک، خاطرات و مواظف خلاصه کرد. نبوت در عمیق‌ترین معنای خود، طرحی برای انسانی‌کردن جهان بود؛ طرحی که آغاز شد و راه را آشکار کرد و انسان را در برابر مسئولیت ادامه دادن آن قرار داد.

اکنون، در آستانه هزار و پانصدمین سالگرد میلاد ایشان، پرسش اصلی این نیست که پیامبر در گذشته چه کرد؛ پرسش این است که ما با آنچه او آغاز کرد چه کرده‌ایم؟ آیا از نبوت تنها خاطره‌ای مقدس ساخته‌ایم یا هنوز آن را نیرویی زنده برای اصلاح جهان می‌دانیم؟ جهان اسلام امروز، بیش از آن‌که از فقدان شعار رنج ببرد، از فقدان افق رنج می‌برد. ملت‌ها و دولت‌های مسلمان در ذهنیت‌هایی پراکنده زندگی می‌کنند. جنگ، بی‌اعتمادی، رقابت‌های فرساینده، شکاف‌های اجتماعی و فرقه‌ای و انبوهی از زخم‌های درمان‌نشده، چنان بر پیکر این جهان نشسته است که گاه حتی سخن گفتن از وحدت نیز به تکرار تشریفاتی بدل می‌شود. در چنین روزگاری، بازگشت به پیامبر (ص) نباید بازگشت به یک تصویر نوستالژیک باشد؛ باید بازگشت به منطق عمل او باشد.

شروع مسیر حکمرانی پیامبر (ص)، پیش از آن‌که آغاز فتح سرزمین‌ها باشد، آغاز آزادکردن انسان از بندگی‌های تراوا بود. بت، تنها تندیسی سنگی در گوشه‌ای از حجاز نبود؛ هر قدرتی که انسان را از دیدن حقیقت بازدارد، هر عصبیتی که دیگری را از دایره انسانیت بیرون براند و هر تظمی که عدالت را قربانی منفعت کند، صورتی از بت‌پرستی است.

پیامبر (ص) آمد تا انسان را از این وسوسه دورا که خود را معیار حق بداند و دیگران را شایسته حذف، نجات دهد. او در جامعه‌ای که نسب، قبیله و ثروت معیار منزلت بود، کرامت را به انسان بازگرداند. ارزش انسان را نه به خون او، نه به قدرت او و نه به دارایی او، بلکه به حقیقت وجود و مسئولیت اخلاقی اش پیوند زد.

این مسیر هنوز ناتمام است؛ زیرا انسان معاصر، با همه پیشرفت‌های علمی و فناوریانه، همچنان در معرض همان بیماری‌های کهن قرار دارد. صورت بت‌ها تغییر کرده است، اما بت‌پرستی پایان نیافته. امروز ممکن است بت در هیبت قدرت، قومیت، منفعت ملی، تعصب مذهبی، شهرت، رسانه یا حتی تصویری مقدس از خوشنشن جمعی ظاهر شود. جامعه‌ای که به نام حقیقت، دروغ می‌گوید، به نام عدالت، انتقام می‌گیرد و به نام وحدت، تفاوت‌ها را سرکوب می‌کند، هنوز از روح بعثت فاصله دارد.

رسالت نبوی، مسیر ساختن انسانی بود که بتواند در اوج تعلیق، اسیر تعصب نشود. در اوج قدرت، از عدالت دور نگردد و در اوج اختلاف راه گفت‌وگو را نبیند. از این منظر، هزار و پانصدمین سالگرد میلاد پیامبر (ص) را جشن می‌گیریم، اما این پایان یک راه نیست، بلکه یادآور مسئولیت ما در برابر راهی است که هنوز ادامه دارد. اما ادامه دادن این مسیر در زمانه التهاپ، بی‌محاسبه ممکن نیست. جهان زخمی امروز، بیش از هر چیز به خردی نیاز دارد که بتواند میان اصول و روش‌ها تمایز بگذارد؛ خردی که بداند حفظ حقیقت، همیشه به معنای اصرار بر یک شیوه نیست.

صلح حدیبیه را می‌توان یکی از عمیق‌ترین درس‌های پیامبر (ص) درباره نسبت اخلاق و سیاست دانست. پیامبر (ص) در موقعیتی که بسیاری انتظار روبروئی داشتند راه مصالحه را برگزید. پیمانی بسته شد که در نگاه اول، برای برخی از یاران ایشان نابرابر و حتی تلخ بود؛ اما پیامبر (ص) در ورای هیجان لحظه، افق آینده را می‌دیدند. حدیبیه، ستایش عقب‌نشینی از اصول نیست؛ تمایز نهادن میان اصل و شکل است. اصل، حفظ کرامت، امنیت و امکان هدایت است؛ شکل، می‌تواند در شرایط مختلف تغییر کند. این سخن به معنای فراموش کردن تهدید یا نادیده گرفتن اجرای عدالت نیست؛ به معنای آن است که دفاع از حق نباید به نابودی امکان تهاجم بینجامد. ملتی که از جنگ عبور کرده، باید بداند زمان صیانت از عزت، همزمان، زمان ترمیم دل‌ها و قوای نیروهاست.

اما مصالحه اگر صرفاً توافقی موقت میان صاحبان قدرت باشد، به صلیحی کشنده بدل خواهد شد. صلح هنگامی ماندگار می‌شود که به نظم اجتماعی، قرارداد اخلاقی و مشارکت همگانی تبدیل شود. پیامبر (ص) پس از ورود به مدینه با جامعه‌ای یکپارچه و بی‌اختلاف روبرو نبود. مدینه، مجموعه‌ای از گروه‌ها، خاطرات خصومت، منافع متعارض و هویت‌های گوناگون بود. مسأله فقط پایمان دادن به جنگ نبود؛ مسأله این بود که چگونه می‌توان پس از جنگ، جامعه‌ای ساخت که دوباره به بحران بازنگردد.

ميثاق مدینه، در این معنا، سندی برای تبدیل همسایگی به هم‌سرنوشتی است. پیامبر (ص) کوشید گروه‌های گوناگون را در چارچوبی از مسئولیت مشترک، امنیت متقابل و تعهد به نظم عمومی گرد آورد. ارزش این ميثاق در آن است که نشان می‌دهد وحدت، الزاماً یکسان‌سازی نیست. جامعه، می‌تواند متکثر باشد و در عین حال بر سر اصولی بنیادین (امنیت، عدالت، وفاداری به پیمان و دفاع از خیر عمومی) به توافق برسد.

این پیام برای امروز جهان اسلام بسیار روشن است. وحدت اسلامی، اگر تنها به هم‌شکلی ظاهری یا تکرار شعارها تقلیل یابد از درون تهی خواهد شد. وحدت واقعی، پذیرش تکرر درون یک افق مشترک است. کشورهای مسلمان می‌توانند در سیاست خارجی، اقتصاد، فرهنگ و شیوه حکمرانی، تفاوت‌هایی جدی داشته باشند؛ اما این تفاوت‌ها نباید آنان را از گفت‌وگو، همکاری و مسئولیت مشترک در برابر رنج انسان مسلمان و انسان مظلوم بازدارد. ميثاق مدینه به ما یادآوری می‌کند که صلح، فقدان جنگ نیست؛ حضور عدالت، اعتماد و قواعد مشترک است. ميثاق مدینه را باید نه فقط الگویی تاریخی، بلکه فلسفه‌ای برای بازسازی دانست. بازسازی رابطه دولت و ملت، بازسازی اعتماد میان گروه‌های اجتماعی، بازسازی پیوند کشورهای مسلمان و بازسازی معنای امت اسلام در جهانی که به وسیله مرزها، منافع و بحران‌ها به هم گره خورده‌اند.

هزار و پانصد سال پس از میلاد پیامبر (ص)، جهان هنوز در انتظار تحقق کامل آن وعده اخلاقی است که ایشان با زندگی خویش آشکار کرد؛ اینکه می‌توان قدرت را با رحمت، سیاست را با اخلاق، تفاوت را با همزیستی و پیروزی را با کرامت انسانی جمع کرد. پیامبر (ص) از میان ما رفته است، چرا که هنوز ادامه مسیر ایشان در دست ماست. هر گام در راه وحدت امت اسلامی گامی در همان مسیری است که ایشان تأسیس کردند. واقعیت این است، میلاد پیامبر (ص) زمانی تکرار می‌شود که هر نسل آن را دوباره محقق کند. شاید بزرگ‌ترین ادای احترام به ایشان در هزار و پانصدمین سالگرد میلادشان این باشد که در زمانه گسست، پیمانی تازه برای همزیستی ببندیم و در زمانه فراموشی، به یاد آوریم که رسالت پیامبر (ص)، هنوز به پایان نرسیده است.